

JACKY HA-HA

JAMES PATTERSON
ȘI **CHRIS GRABENSTEIN**

ILUSTRĂȚII: **KERASCOËT**

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ:
SORIN PETRESCU

CORINT JUNIOR

PROLOG

Da, fetelor, asta ar putea fi seara vieții mele, iar eu stau aici mâzgălind.

Dar asta fac ori de câte ori sunt agitată și nu cred c-o să mai fiu vreodată atât de agitată cât sunt *acum*, pentru că sunt pe cale să sar într-o limuzină care mă va duce la Premiile Academiei, unde s-ar putea să iau un Oscar!

Vă vine să credeți, fetelor? Mama voastră este una dintre cele cinci actrițe nominalizate pentru

Cea mai bună actriță! Bun, nu a fost o performanță extraordinară să joci un artist ambulant din Atlantic City, dar nu se întâmplă prea des ca o *comedie* să fie premiată.

Dar și mai rar se întâmplă ca fetele nostime să câștige un Oscar pentru *Cea mai bună actriță*. Cred că ultima oară s-a întâmplat în 1977, când Diane Keaton a câștigat cu *Annie Hall*.

În 1977 nici măcar nu mă născusem. Ceea ce înseamnă că nici voi nu erați, fetelor!

În fine, există o șansă de 20% să fiu nevoită să țin un dis... dis... discurs în seara asta, în fața a mi... mi... milioane de oameni, lucru care, așa cum vă puteți imagina, mă îngrozește mai mult decât pot să descriu în cu... cu... cuvinte.

Dacă, prin cine știe ce minune, o să câștig totuși Oscarul pentru *Cea mai bună actriță* pentru *O casă de nebuni*, primul lucru pe care o să-l fac va fi, firește, să vă mulțumesc vouă pentru că mă faceți să râd în fiecare zi de când v-ați născut. Dacă nu cumva o să mă împiedic în rochia mea lungă. Dacă se întâmplă *asta*, primul lucru pe care-l voi face va fi să mă ridic și să-mi potrivesc cutele.

Aha, îmi vibrează poșeta! Fie în Los Angeles are loc unul dintre faimoasele cutremure, fie producătorii îmi dau de știre că s-a făcut timpul să o iau din loc.

Înainte s-o fac...

Trebuie să vă mai spun ceva, fetelor.

După ce am terminat filmările la *O casă de nebuni* și înainte să mă întorc la emisiunea mea *Sâmbătă seara în direct*¹, am scris o carte. *Această* carte!

Este despre vremea când eram copil.

Chiar așa! A existat o vreme când eram de vârsta voastră. Înainte de asta, am fost chiar și mai mică. Este adevărat. Cândva, am fost și prichindel, și bebeluș.

Povestea pe care vreau să v-o spun, fetelor, s-a petrecut pe când aveam doisprezece ani. Începe în ziua când m-am hotărât să mă urc în locul cel mai înalt al roții de la bâlciul din New Jersey. Era după miezul nopții, așa că era încuiat peste tot. Dar asta nu m-a oprit. Aveam o misiune de îndeplinit.

S-ar putea spune că eram cam zăpăcită în anii '90. (Păi toți eram pe-atunci! Dansam pe muzica a doi tipi numiți Milli Vanilli.)

Nu era numai faptul că voiam să admir Oceanul Atlantic de sus. Mă întrebam și ce voi deveni când voi fi mare, *dacă* aveam să fiu mare. Poate că mă convinsesem că, urcând pe roata gigantică și holbându-mă la ocean, aveam să-mi pot vedea viitorul, undeva în zare.

---

¹ Referire la show-ul TV *Saturday Night Live*, difuzat de postul american NBC (n.red.).

DWAY
E NEA

CALAREȘTE

TAURUL Ț

V-am spus că eram cam dusă cu capul pe-atunci?

M-am străduit cât am putut să spun povestea aceluia an nebun la malul mării așa cum l-am trăit eu, cu hopuri și toate alea – deși la doisprezece ani era, mai degrabă, cu *coșuri* și toate alea –, căci am impresia că părinții au tendința să nu spună tot adevărul despre cum au crescut ei înșiși.

Așa că aceasta este, fetelor, povestea mea adevărată, uneori amuzantă, alteori nu prea, și pe alocuri de-a dreptul stânjenitoare!

CAPITOLUL 1

Bun, să vă dezvălui contextul. Este cea mai nașpa zi din toată istoria de la începutul începuturilor istoriei. Firește, vorbesc despre ultima zi din vacanța de vară. Ziua de dinainte să înceapă școala.

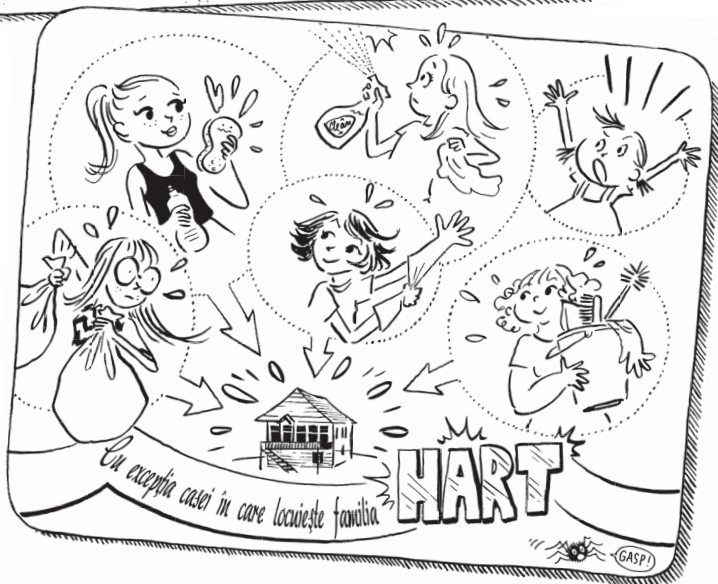
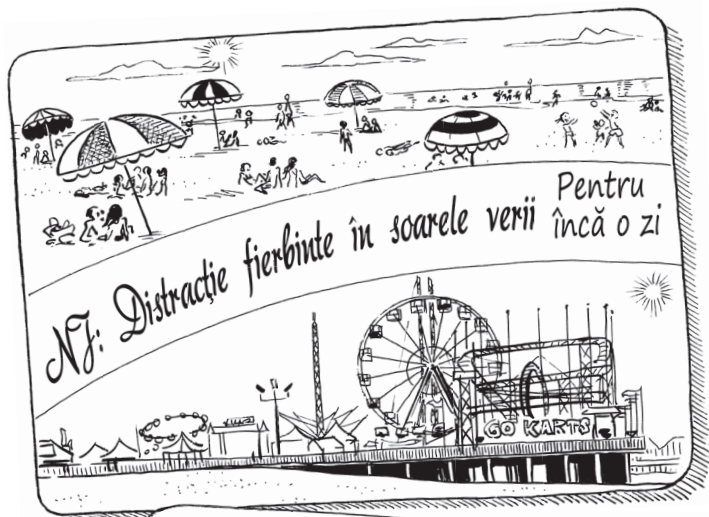
Suntem în anul 1990. Președintele Bush (tatăl, George *H.W.*) spune lumii că nu-i place broccoli și că nu i-a plăcut încă de când era mic, iar mama lui îl silea să-l mănânce. *Donkey Kong* este cel mai tare joc video. Iar băieții poartă șuvițe lungi la ceafă. Este o tunsoare tare urâtă – scurtă în față și pe lateral și lungă în spate. Ca un fel de căciulă din blană de raton făcută din păr.

Locuiesc împreună cu cele șase surori ale mele (mătușile voastre) într-o casă micuță

lângă plajă, în Seaside Heights. Un fel de *Micutele doamne* din Jersey Shore, dar fără nume ciudate ca Snooki sau JWoww.

Tata este destul de sever. Se asigură că micuța noastră casă strălucește de curățenie și „ordine”, chiar dacă este un bungalow, nu o tabără militară!

Trebuie să ne îndeplinim *toate* îndatoririle, înainte să facem ceva cât de cât distractiv – chiar dacă este ultima zi de vară.

— Dereticați cu sânge, fetelor!

Ea este Emma. Nu are decât șase ani, dar îl imită teribil de bine pe tata.

Noi toate îi spunem Emmei „micuța șefă”. Este incredibil de încăpățânată, dar, din fericire pentru ea, și incredibil de drăguță.

Noi celelalte turuim fără întrerupere în vreme ce spălăm geamuri, batem covoare, facem curat în bucătărie și spălăm toaile. Nu uitați că pe atunci nu existau SMS-uri. În 1990, noi chiar *vorbeam* între noi. Ciudat, nu?

Sora mea cea mai mare, Sydney, care în acel an împlinea nouăsprezece ani, nu este acasă în această zi, pentru că vara ei s-a terminat mai devreme. A plecat la facultate (Princeton), unde este boboacă. (V-ați întrebat vreodată de ce facultățile nu au și rățuște? Oare sunt toate găște? Chestii din-astea prostești îmi mai trec uneori prin cap.)

După cum vă puteți imagina, Sydney este adorată de întreaga familie, de părinți și bunici deopotrivă. Este, practic, perfectă din oricare punct ai privi-o.

Ceea ce înseamnă că este exact opusul meu!